

متن پرسش

با سلام: در مطالعه کتاب مبانی مهدویت از مقام «حاکمیت بر تن» به مسأله طی الارض رجوع فرمودید حال سوالی که مطرح است اینکه آیا طی الارض و لزوماً آن (با فهم مرسوم که از آن داریم) خود نقض رابطه تن و من نیست؟ مثلاً اگر تن از مراتب پایین من است چه نیازی به طی الارض است؟ اگر بنا باشد اصل طی الارضی بدین‌گونه که در مسأله مرحوم قاضی و اتوبوس و حرم طرح شد نیاز باشد که در واقع رابطه تن و من مطرح نیست! بنده به نکته ایی بس اعلی که شما نظر در بیانش دارید را عرض نمی‌کنم از آفت های خرافه ایی که بر این اصل سوار بوده (در تاریخ امامت) اشاره دارم که خسارت های شیعه ستیزی و شیعه را نفهمیدن بدنبال دارد. این اصل طی الارض را اگر به مصداق بیاوریم خیلی سخیف می‌شود و حتی مضحک. لطفاً در این مورد اشاره ایی بفرمایید

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: آنجایی که انسان سالک نیاز دارد تا با بدن خود در صحنه‌ای حاضر باشد، طی الارض او همراه با بدن او است به همان معنای خلق بعد از خلق و یا خلق جدید. موفق باشید